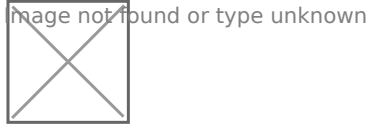

Δεν πρέπει να κλαίμε όταν παθαίνουμε κάτι κακό, μα όταν κάνουμε κάτι κακό

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος](#)

Δεν πρέπει να κλαίμε όταν παθαίνουμε κάτι κακό, μα όταν κάνουμε κάτι κακό

Τη λύπη την έβαλε μέσα μας ο Θεός.

Όχι, όμως, για να τη μεταχειριζόμαστε άσκοπα ή και βλαπτικά, σε ακατάλληλο χρόνο και σε αντίθετες συνθήκες στη φύση μας περιστάσεις, κλονίζοντας έτσι την υγεία της ψυχής και του σώματος, αλλά για ν' αποκομίζουμε απ' αυτήν όσο γίνεται μεγαλύτερο πνευματικό κέρδος.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να λυπόμαστε όταν παθαίνουμε κάτι κακό, μα όταν κάνουμε κάτι κακό. Εμείς, ωστόσο, έχουμε αντιστρέψει τα πράγματα.

Έτσι, και αμέτρητα κακά να διαπράξουμε, ούτε λυπόμαστε ούτε ντρεπόμαστε. Αν, όμως, πάθουμε και το παραμικρό κακό από κάποιον, τότε τα χάνουμε, βαριοθυμούμε, γινόμαστε συντρίμια και δεν συλλογιζόμαστε πως οι θλίψεις και οι πειρασμοί φανερώνουν τη φροντίδα του Θεού για μας περισσότερο από τα ευχάριστα περιστατικά.

Αλλά γιατί αναφέρω τις θλίψεις αυτής της ζωής; Μήπως και η απειλή του αιωνίου κολασμού δεν αποτελεί τη φιλανθρωπία του Θεού καλύτερα από την υπόσχεσή Του για την ουράνια βασιλεία; Γιατί ,αν δεν υπήρχε η απειλή του αιωνίου κολασμού, λίγοι θα ήταν εκείνοι που θα κέρδιζαν τη σωτηρία. Δεν είναι, βλέπεις, αρκετή για μας, τους ράθυμους, η υπόσχεση των ουράνιων αγαθών. Ο φόβος της κολάσεως πιο πολύ μας παρακινεί στην αρετή.

Γι' αυτό, λοιπόν, υπάρχουν η λύπη και η αθυμία, όχι για να μας κυριεύουν όταν πεθαίνει ένα αγαπημένο μας πρόσωπο ή όταν χάνουμε χρήματα ή όταν δοκιμάζουμε κάποια αποτυχία, αλλά για να μας βοηθούν στον πνευματικό μας αγώνα. Ας λυπόμαστε όχι για τη θλίψη ή τη βλάβη που μας προξενεί κάποιος, αλλά για τις αμαρτίες μας, με τις οποίες λυπούμε το Θεό. Γιατί οι αμαρτίες διώχνουν μακριά μας το Θεό, ενώ οι θλίψεις, που δοκιμάζουμε από άλλους ανθρώπους, Τον κάνουν να μένει κοντά μας ως προστάτης.

Αλλωστε, πρέπει να το πάρεις απόφαση, άνθρωπέ μου, ότι στη ζωή αυτή θα έχεις βάσανα, δοκιμασίες, προβλήματα, πειρασμούς. Πρέπει να τ' αντιμετωπίζεις με γενναιότητα όλα αυτά, χρησιμοποιώντας ως όπλα την πίστη, την ελπίδα, την υπομονή. Ας εύχεσαι, βέβαια, να μην πέσεις ποτέ σε πειρασμό. Όταν, όμως, παραχωρεί κάποιον ο Θεός, μην ταραζέσαι. Κάνε ό,τι μπορείς για να φανείς αληθινός στρατιώτης του Χριστού.

Δεν βλέπεις που οι γενναίοι στρατιώτες, όταν η σάλπιγγα τους καλεί στην μάχη, αποβλέποντας στη νίκη, θυμούνται τους ένδοξους προγόνους τους, που έκαναν μεγάλα κατορθώματα, και ρίχνονται με θάρρος στον αγώνα; Όμοια κι εσύ, όταν έρχεται η ώρα της πνευματικής μάχης, να θυμάσαι τα κατορθώματα των αγίων μαρτύρων και ν' αγωνίζεσαι με γενναιότητα, με πίστη, με χαρά.

Δεν μπορεί, λοιπόν, ποτέ να λυπάται ο χριστιανός; Μπορεί, αλλά για δύο μονάχα λόγους: Όταν είτε ο ίδιος είτε ο πλησίον του έρχεται σε αντίθεση με το Θεό και το άγιο θέλημά Του. Δεν πρέπει, επομένως, να στενοχωριούνται και να θλίβονται εκείνοι που κακολογούνται, μα εκείνοι που κακολογούν.

Γιατί δε θ' απολογηθούν οι πρώτοι ,για όσα λέγονται σε βάρος άλλων. Αυτοί πρέπει να τρέμουν και ν' ανησυχούν, γιατί αργά ή γρήγορα θα συρθούν στο φοβερό Δικαστήριο του Θεού, όπου θα λογοδοτήσουν για όσες κακολογίες ξεστόμισαν. Κι εκείνοι που κακολογούνται, πάντως, πρέπει ν' ανησυχούν, αν όσα λένε γι' αυτούς είναι αληθινά.

Αξιολύπητοι, βλέπεις, είναι οι αμαρτωλοί, έστω κι αν κανένας δεν τους κατηγορεί. Αξιοζήλευτοι, απεναντίας, είναι οι ενάρετοι, έστω κι αν ο κόσμος όλος τους κατατρέχει. Γιατί, όταν η συνείδηση ενός ανθρώπου είναι ήσυχη, όσες τρικυμίες κι αν ξεσηκώνονται εναντίον του, αυτός θα βρίσκεται πάντα σε λιμάνι γαλήνιο. Όταν, όμως, η συνείδησή του είναι ταραγμένη, ακόμη κι αν όλα του έρχονται ευνοϊκά, θα βασανίζεται, σαν τον ναυαγό στη φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

